

Така тѣ се караха единъ другъ всѣка година и пѣтуваха сѣ изъ едни и сѣщи пѣтища. Наоколо се движеха други звѣзди съсѣ своитѣ грижи и ядове, а въ срѣдата, между всички, стоеше слънцето и ги освѣтляваше.

*

Единъ день — това бѣше въ срѣдата на м. мартъ — една чужда звѣзда се показа въ свѣтовното пространство. Нито земята, нито мѣсецътъ я бѣха виждали до тогава и всѣки може да си прѣд-

стави съ какво очудване я гледаха тѣ. Чуждата звѣзда не приличаше на другитѣ. Тя имаше дълга блѣстяща опашка.

— Коя ли ще бѣде пѣкъ тая звѣзда? — извика земята. А мѣсецътъ каза:

— Такова нѣщо прѣзъ живота си не съмъ виждалъ.

Тѣ бѣха толкова очудени, че едвамъ се не спрѣха. А чуждата звѣзда все се приближаваше, и земята почна да се страхува, че ще се сблъска съ нея.

Когато звѣздата наближи земята толкова, че да може да я чуе, послѣдната извика: